

גמ"ר 1492/06/15 - מדינת ישראל נגד שמעון סודרי

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

גמ"ר 1492-06-15 מדינת ישראל נ' סודרי
תיק חיצוני: 105315/12

בפני כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה- פלילי
נגד
נאשם
שמעון סודרי ע"י ב"כ עוה"ד יוסי ברבי

החלטה
נימוקי גזה"ד

1. הנאשם הורשע לאחר הליך שמיעת ראיות מלא בעבירת עבירת גרימת מוות ברשלנות, עבירה על פי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וסעיפים 40+64 לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א-1961.

2. על פי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין מיום 23.4.18, ביום 23.2.12 סמוך לשעה 10.20 בעת שנהג במוניתו בעיר עכו, נכנס למעגל תנועה בצומת הרחובות בורלא עם רח' אבן שושן ורח' הדס (להלן: "מעגל התנועה"). באותה העת חצתה את מעגל התנועה, דרומית לרחוב הדס, הולכת רגל ילידת 1930 (לעיל ולהלן: "המנוחה"), תושבת עכו, כשהיא נעזרת, בהליכתה, בהליכון. בעת שביצע הנאשם פניה שמאלה במעגל התנועה, מרח' בורלא לכיוון רחוב הדס ולאחר שחלף על פני רחוב אברהם בן שושן, אופן נהיגתו של הנאשם גרם לנפילתה של המנוחה שחצתה את הכביש, שלא במעבר חציה, מימין לשמאל למרחק של 4.50 מ' לפחות, (להלן: "התאונה"). כתוצאה מנהיגתו הרשלנית, נגרם מותה של המנוחה כמה חודשים לאחר מכן.

3. באשר לאופן נהיגתו של הנאשם נקבע בהכרעת הדין -

64. **המנוחה לא נפגעה בסמוך או על גבי מעבר חציה, כי אם במהלך חצייתה את הכביש שלא על גבי מעבר החציה.**

89. **הנאשם לא הבחין במנוחה, כי אם לראשונה לאחר שחצתה כברת דרך בתוך הכיכר, כאשר על פי תנאי הדרך, הוכח, כי אמור היה להבחין במנוחה החוצה כ-10-15 מ' קודם לכן...**

90. לא הוכח, כי רכבו של הנאשם פגע במנוחה. כמו כן לא הוכח, כי התרשל הנאשם באופן תגובתו ובפרט בכך שבחר לשבור את ההגה שמאלה ואז לעצור. ברם הוכח, כי הנאשם לא הבחין במנוחה, הגיח במוניתו בסמוך אליה ממש באופן שגרם לנפילתה....

91. בנסיבות המתוארות מאידך, לא הוכחה לטעמי רשלנות רבתי בהתנהגותו של הנאשם; הנאשם נהג כמצופה הימנו מיד כשהבחין במנוחה. לא הוכח דבר קיומו של מגע בין רכבו של הנאשם למנוחה. כמו כן לא הוכח, כי עבר הנאשם על אי איזה מחוקי התעבורה. הנאשם התרשל כלפי המנוחה משלא הבחין בה מבעוד מועד שעה שעל פי הראיות אמור היה להבחין בה רגעים ספורים קודם לכן, על פי תנאי הדרך. אופן עצירת המונית נגזרה מכך; המונית נעצרה, במפתיע, באופן שגרם לבהלת וכתוצאה מכך נפלה.

3. במסגרת הראיות לעונש הציגה המאשימה כי לנאשם 35 הרשעות בתעבורה, הנאשם נעדר עבר פלילי.

4. בישיבת הטיעונים לעונש העיד בנה של המנוחה מר יהודה דוב. ניכר הקושי הרב עמו הוא מתמודד. מר דוב תיאר את חסרונה הכבד של אמו וחשיבותה בחייו ובחיי בני המשפחה. מדבריו עלה כאב הלב הרב על מות אמו שלא בדרך טבעית לאחר פגיעה קשה בתאונה ולאחר אשפוז שנמשך כמה חודשים. מר דוב תיאר את הדאגה הרבה והסבל אשר לוו אותם כל התקופה הזו. הבן קרא לבית המשפט להחמיר בעונשו של הנאשם.

5. מטעם הנאשם העידה אשתו. הגב' אורלי סודרי סיפרה כי הם משפחה עם שלושה ילדים אשר חווים שש שנים של הליכים מאז התרחשה התאונה. שנתיים של חוסר וודאות עברו עד אשר הוגש כתב אישום. שבועיים לאחר התאונה הפסיק הנאשם לעבוד כנהג מונית ומאז חתם אבטלה והחליף 6-7 עבודות כאשר המשכורות אינן מספיקות לפרנסת משפחה. חיי המשפחה התפרקו, תפקודו של הנאשם נפגע, הילדים חווים סבל רב והם מצויים לפני פירוקו של התא המשפחתי. הגב' סודרי הביעה צער ותחושת הזדהות עם סבלה של משפחת המנוחה. היא ציינה כי מדובר בעניין מצפוני שעל משפחתה להמשיך ולחיות עמו. יחד עם זאת ביקשה להתחשב בכל הסבל שעברו עד כה.

6. מעטם הנאשם העיד גם מר עוזי סוויסה שהיה סמנכ"ל בחברת המוניות בה עבד הנאשם. הוא ציין את שביעות רצון הרבה מאוד של מעבידיו שלה נאשם וכן של ציבור המשתמשים בשירותיו. הוא הביע רצון לשוב ולהעסיקו כנהג מונית כאשר ציין כי היה נותן לו מונית חדשה מכיוון שהוא שומר על המוניות יותר מיתר הנהגים.

7. ב"כ הצדדים טענו לעונש והנאשם אמר את דבריו. הנאשם פתח בהשתתפות בצערה של המשפחה. הוא תיאר את השינוי שחל בו לאחר התאונה ואת הסבלנות הרבה נדרשת מסביבתו לאור השינוי שחל בו. הוא עצבני ונעדר מצב רוח טוב וחש כי הוא מאבד את הבית והמשפחה. הוא החליף עבודות רבות

מאחר ואין לו מקצוע למעט נהג כאשר מזה שנים רבות החזיק ברישיונות לרכבים כבדים ואף לאוטובוס. הנאשם ציין את נורמטיבות החיים שניהל ומנהל וכי התאונה התרחשה ביום עבודה רגיל.

8. השיקולים המנחים בגזירת הדין בעבירות גרימת מוות ברשלנות עפ"י הוראות סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז 1977, בתיקי תעבורה, הותוו בעניין **אלמוג** ע"פ 6755/09 אלמוג נ. מדינת ישראל. באותו פסק דין נקבעו שלושה כללים מנחים-

א. **"ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופיסלה מלנהוג לתקופה הולמת. הן בשל עיקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה."**

ב. **"בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינם בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית. הן בשל אופייה של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח ע"י אנשים נורמטיביים."**

ג. **"אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות."**

9. מאז פרסומו של פס"ד **אלמוג** נחקק תיקון 113 לחוק העונשין אשר התווה את שיקול הדעת בענישה. יש לגזור את דינו של הנאשם על פי הוראות תיקון 113, אשר דומה בעיני כי אינו עומד בסתירה להתוויה שבפס"ד **אלמוג**, אם כי תיקון 113 מצווה להתחשב במידה מוגברת יותר בנסיבותיו האישיות של הנאשם ולדון כל נאשם באופן ייחודי.

10. הערך המוגן אשר נפגע כתוצאה מביצוע העבירה הינו בראש ובראשונה קדושת החיים. עבירות התעבורה וביחוד אלו אשר גורמות בסופו של יום לפגיעה בשלומם של בני אדם ואף לתוצאה החמורה ביותר של קיפוח חיי אדם, פוגעות בתחושת הביטחון של המשתמשים בדרך, נהגים, נוסעים והולכי רגל, המבקשים להגיע למחוז חפצם ולשוב לביתם ולמשפחתם בשלום. תאונות הדרכים גורמות לנזק כלכלי למשק ככלל ולכל פרט הנדרש לשאת בעלויות הביטוח, אובדן ימי העבודה והטיפול הרפואי.

11. בחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כחלק מבחינת מתחם הענישה מלמדת כי לעבירה לא כלל כל תכנון. התאונה התרחשה כאשר לא בוצעה על ידי הנאשם כל עבירה נלווית. לא מדובר במי אשר לא כיבד הוראות תמרור זכות קדימה או כדומה, במי אשר עסק בטלפון הנייד או אף דיבר עם אחר שעה בה הוסחה דעתו לזמן קצר ביותר והתאונה נגרמה.

12. בפס"ד **אלמוג** נקבע כי "אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגתה רשלנות". קביעה זו עולה בקנה אחד עם תיקון 113 אשר קובע בסעיף 40ב לחוק העונשין כי **"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו."**

10. במקרה שלפני לא מדובר בתאונת דרכים אשר התרחשה במעבר חציה. כעולה מעובדות הכרעת הדין, המנוחה ירדה לכביש שלא במעבר החציה, למרות קיומו של מסלול הליכה הכולל מעברי חציה.

11. ככלל המשקל הניתן במשפט הפלילי לרשלנות תורמת הינה במידה פחותה מזו הניתנת בדיני הנזיקין שכן יש לבחון את מעשיו של הנאשם, מה הפגם המוסרי שדבק בהם ורצון להרתיע אחרים מפני חזרה עליהם (ראה דנ"פ 404/12 פלוני נ. מדינת ישראל, כב' השופט ג'ובראן). יחד עם זאת סעיף 40ט לחוק

העונשין קובע בס"ק (2) כי בבוא בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה על בית המשפט לשקול בין היתר את חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה.

12. המאשימה בטיעוניה לעונש ציינה כי היא מסכימה עם קביעת בית המשפט בהכרעת הדין כי אין מדובר ברשלנות רבתית, לא הייתה עבירה נלווית, המנוחה חצתה שלא במעבר חצייה, הנאשם נסע במהירות איטית בכניסה לכיכר. יחד עם זאת לנאשם היה שדה ראייה אשר אפשר לו להבחין במנוחה קודם לכן. מדובר במנוחה אשר אין באפשרותה להתפרץ לכביש אלא מתקדמת באיטיות עם ההליכון. לפיכך, מסכם ב"כ המאשימה כי יש לקבוע כי רמת הרשלנות של הנאשם הייתה בינונית.

13. הסנגור אשר חולק על ממצאי הכרעת הדין באשר לקיומה של רשלנות באופן נהיגתו של הנאשם טוען כי הנסיבות בגין לשיטתו יש לקבוע העדר רשלנות מצדיקות הקלה בענישה ואין להטיל מאסר בפועל.

14. סעיף 64 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) קובע כי העונש המרבי בעבירת גרימת מוות ברשלנות עומד על 3 שנות אסר והעונש המינימלי הינו לא פחות מ- 6 חודשי מאסר.

15. לצורך קביעת מתחם הענישה הפנו ב"כ הצדדים לגזרי דין שונים.

ב"כ המאשימה הפנה לגזה"ד בתיקים הבאים:

· **גמ"ר (שלום עכו) 3536-06-11 מ"י נ. אדם** שם גזר בית המשפט מאסר בפועל בן 8 חודשים. יש לציין כי באותו מקרה אומנם מדובר היה במי אשר ביצע את העבירה שעה בה היה קטין, אולם, העבירה בוצעה שעה בה נהג על קטנוע ללא רישיון רכב וביטוח בדרך המיועדת להולכי רגל ולא לרכבים, לאחר שעקף שער אשר מיועד היה למנוע זאת.

· **ת"ד (שלום חיפה) 798-11-08 מ"י נ. אברמוביץ** שם גזר בית המשפט 9 חודשי מאסר בפועל. באותו מקרה מדובר במי אשר הורשע בנוסף לגרימת המוות ברשלנות גם בעבירות סטייה מנתיב נסיעה ונהיגה רשלנית.

הסנגור הפנה לגזה"ד בתיקים הבאים:

· **ע"פ (מחוזי חיפה) 41013-04-13 כרמון נ. מ"י** באותו מקרה הורשעה הנאשמת בעבירות גרימת מוות ברשלנות וסטייה מנתיב נסיעה. בית משפט השלום גזר על הנאשמת בין היתר מאסר בפועל בן 11 חודשים. בית המשפט המחוזי מצא לנכון להפחית את המאסר לתקופה של 6 חודשים אשר תרוצה בעבודות שירות. שם ביתה שמפט המחוזי קבע כי לא מדובר ברשלנות בוטה ועל כן יש להעמיד את מתחם הענישה על התחום שבין 6 ל- 12 חודשי מאסר. ביתה שמפטה קל את עונשה לש הנאשמת והעמידו על 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

· **עפ"ג (מחוזי חיפה) 40674-11-17 עבד עלי נ. מ"י** שם הורשע הנאשם בגרימת מוות ברשלנות שעה בה נסע לאחר. שם גזר בית משפט השלום מאסר בן 10 חודשים. בית המשפט המחוזי מצא לנכון להקל בעונשו של הנאשם והשית 6 חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות תוך שהוא מציין כי מדובר באחד המקרים החריגים בהם נכון להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם.

עפ"ת (מחוזי חיפה) 62250-07-17 גולדברג נ. מ"י שם הורשע הנאשם בגרימת

מוות ברשלנות לצד נהיגה ללא רישיון רכב, סטייה מנתיב וגרימת נזק. בית משפט השלום גזר על הנאשם 8 חודשי מאסר בפעול. ביתה משפט המחוזי הקל בעונשו של הנאשם וגזר 6 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות. יש לציין כי בית המשפט המחוזי נדרש לכך כי בגזרי דין בעבירת גרימת מוות ברשלנות יש לברר את מידת הרשלנות של הנאשם, כגורם חשוב בגזירת העונש.

הסנגור הפנה לפסקי דין נוספים.

16. מכל האמור לעיל מסקנתי היא כי יש לקבוע את מתחם נעשה בעבירה בנסיבות המתאורות בכתב אישום זה בתחום שבין 6 ל-12 חודשי מאסר לצד מאסר על תנאי ופסילת רישיון הנהיגה.

17. במקרה זה מדובר ברף רשלנות שהינו הנמוך מבין אלו המצדיקים הרשעה בעבירת גרימת מוות ברשלנות.

18. באשר למיקומו של הנאשם בתוך מתחם הענישה, יש לקבוע כי מקומו של הנאשם מצוי בחלק התחתון של מתחם הענישה.

19. הנאשם חש צער רב בגין אובדן החיים אשר התרחש בתאונה לה היה שותף. הנאשם אומנם כופר באחריותו וניהל שמיעת ראיות מלאה, וגם כעת אינו מסכים עם קביעת בית המשפט והדרך פתוחה בפניו לערעור. אין הדבר נזקף לחובתו. לעניין זה יש להדגיש כי בהכרעתה דין גם נקבע כי לא הוכח מגע בין הרכב בו נהג לבין המנוחה או ההליכון שלה.

20. הנאשם נעדר עבר פלילי. עברו התעבורתי אומנם כולל 35 הרשעות אולם, אין בהן הרשעות בעבירות במדרג הגבוהה ויש לזכור כי מדובר במי אשר הנהיגה הייתה פרנסתו והוא מצוי היה על הכביש שעות רבות ביום במשך שנים ארוכות. אומנם, מנהג מקצועי יש לצפות לרמת מיומנות וזהירות גבוהה יותר, אך יחד עם זאת, מועד הוא יותר מנהג אחר לביצוע עבירות.

21. אין הלוות בין המחיר אותו שילמו המנוחה ובני משפחתה כתוצאה מן התאונה לסבל אותו מתארים הנאשם ורעייתו. אולם, ניכר כי הנאשם חש ייסורי מצפון ממעורבותו באירוע בו קיפחה המנוחה את חייה וחיי הסובבים אותו קיבלו תפנית קשה מאז. מדובר בתיק אשר התנהל בשמך שנים רבות. תחילה נדרש הנאשם להמתין שנתיים עד אשר התברר לו כי מוגש כתב אישום בעניינו באשמה במדרג הגבוה ביותר. התיק התנהל בביתה שמפט במשך 4 שנים, נכון הוא כי הדבר נדרש נוכח שמיעת ראיות ארוכה עם עדים רבים מאוד, אך בסופו של דבר אין להתעלם מפרק הזמן בו שהה הנאשם יחד עם משפחתו בחוסר וודאות.

22. על אף פסקי הדין המנחים כי בעבירות רשלנות אין לתת משקל רב לנסיבותיו האישיות של הנאשם. יחד עם זאת כאמור, גזרת העונש הינה אישית, במיוחד לאחר תיקון 113. ראה דבריו של כב' השופט אברהם אליקים ב תפ' (חפ') 43073-11-13 מדינת ישראל נ. סלים זבידאת-

"צודק ב"כ המאשימה כי הכלל הוא כי המשקל שיינתן לנסיבותיו האישיות של נאשם בעבירה כגון זו אינו גבוה, אך עדיין אין לשכוח כי נקודת המוצא בגזירת העונש הינה עקרון הענישה האינדיבידואלית, כך ששומה על בית המשפט לבחון כל מקרה לגופו, בהתאם לנסיבותיו

האישיות המיוחדות של הנאשם ו"לעולם יישקל עניינו האינדיווידואלי של הנאשם על רקע המדיניות הכללית תוך איזון ראוי ביניהם. העונש יגזר משקלול של מכלול הנתונים האינדיווידואליים של הנאשם ביחס למדיניות העונשית המחמירה תוך הערכת משקלם היחסי." (ראו ע"פ 8382/03 חילף נגד מדינת ישראל, (18.12.2003). "

23. בע"פ (חי') 41013-04-13 **כרמון** (שהוזכר לעיל) כב' השופטת תמר נתנאל שרון משאירה בצריך עיון את השאלה האם קיים סיכוי של ממש כי החמרה בענישה של מי אשר רשלנותם התבטאה בחוסר תשומת לב מספקת לאופן נהיגתם היא היכולה לגרום להרתעת הרבים ולמתן תשומת לב רבה יותר. נושא זה עולה למחשבה על ידי כב' השופטת נוכח העובדה כי בתיקון 113 הרתעת הרבים אינה אחד המדדים לקביעת מתחם הענישה או לקביעת מיקומו של הנאשם בתוך המתחם אלא מיוחדת לו הוראת סעיף מיוחדת 40ז', כמפורט-

"אוסף, בענין זה ואומר, כי בתיקון 113 לחוק העונשין, השיקול של הרתעת הרבים, לא נכלל בשיקולים לקביעת מתחם הענישה הראוי ואף לא ברשימת השיקולים לקביעת עונשו של הנאשם, בתוך מתחם הענישה. לשיקול זה יוחד סעיף 40ז' לחוק, הקובע: "מצא בית המשפט כי יש צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירה מסוג העבירה שביצע הנאשם, וכי יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים, רשאי הוא להתחשב בשיקול זה בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם".

הנה כי כן, בתיקון 113, ייחד המחוקק את השיקול של החמרה בענישה למקרים בהם יש צורך בהרתעת הרבים, בעבירה מסוג זו הנדונה בפניו וכאשר ביהמ"ש סבור כי קיים סיכוי של ממש, שהחמרה בענישה אמנם תביא, בפועל, להרתעת הרבים. דומה שקל לומר, כי יש צורך בהרתעת הרבים בעבירות שהפכו ל"מכת מדינה", כעבירות תעבורה, למשל.

אולם, השאלה כיצד יקבע ביהמ"ש, כי קיים "סיכוי של ממש" שהחמרה בענישה אמנם תביא לתוצאה האמורה, איננה פשוטה כלל ועיקר. האם על ביהמ"ש לסמוך על "חוש המומחיות של המשפטן?" על "כלל אצבע" כלשהו? האם ניתן לומר, כי מאחר שעבירות של רשלנות בנהיגה נעברות, לעיתים תכופות, על ידי אנשים נורמטיביים, בשל חוסר תשומת לב מספקת לדרך ולאופן הנהיגה, תביא החמרה בענישה ליתר תשומת לב? או שמא נאמר כי על המאשימה להמציא לביהמ"ש, חוו"ד מומחה בענין זה? מחקרים שיוכיחו זאת?

עם זאת, דומני שאוכל, לעת עתה, להניח סוגיה חשובה זו בצריך עיון, שכן בין כך ובין כך, גם בהנחה שקיים סיכוי של ממש, שהחמרה בענישה בעבירות של גרם מוות ברשלנות שבנהיגה תביא להרתעת הרבים, עדיין סבורה אני שבנסיבות המקרה הספציפי אשר בפנינו, ראוי להקל בעונשה של המערערת. יש לזכור, כי מדיניות של החמרה בענישה אינה מאיינת את הכלל לפיו הענישה במשפטנו היא, לעולם, אינדיבידואלית ואינה מאיינת את חובתו של ביהמ"ש לשקול, שמא יש מקום, בנסיבות הספציפיות של המקרה הנדון בפניו, לחרוג ממדיניות ענישה מחמירה."

22. אין פיצוי שבית המשפט יפסוק בהליך זה ויש בכוחו להשיב למשפחתה של המנוחה את חייה עמה. עובדה זו לכשעצמה אינה שוללת פסיקת פיצויים. הנאשם ומשפחתו חווים קשיי פרנסה רבים ותוארו על ידי רעייתו שבורנו של התא המשפחתי. הנאשם הינו נהג מקצועי וזה היה מקור פרנסתו למשך שנים. הנאשם ורעייתו תיארו את קשיי הפרנסה מאז התאונה לאחר שלא שב לנהוג. במסגרת גזה"ד יושת על הנאשם לצד ריצוי אמסר, גם אם בדרך של עבודות שירות, גם שלילת רישיון נהיגה לתקופה משמעותית, תקופה בה לא יוכל לשוב ולהתפרנס ממשלח ידו. כל האמור, מוסיף לקשיי הפרנסה המתוארים ולחובות כלפי גורמים שונים. אין זה מקרה בו משפחת המנוחה תישאר נטולת פיצוי כספי, לאור חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים.. נכון הוא כי הפיצוי העונשי אינו בא לכסות על כלל הנזק אלא להשית מרכיב עונשי של פיצוי, אולם, בנסיבות המקרה הנדון, ולאור דרגת הרשלנות, הנני מוצאת כי נכון הוא שלא להשית פיצוי במסגרת זו.

22. לפיכך השתתי על הנאשם בהחלטתי מיום 18.7.18 את העונשים הבאים:

א. מאסר לתקופה של 6 חודשים.

המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות.

הנאשם יתייצב לריצוי עבודות השירות ביום 6.9.18 בשעה 08:00 אצל הממונה על עבודות השירות בטבריה.

הוסבר לנאשם כי מדובר בתנאי עבודה קפדניים. אין להופיע תחת השפעת אלכוהול ואין לצרוך סמים.

הוסבר לנאשם כי הפרת תנאי העבודות תגרור הפסקה מנהלית של עבודות השירות.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים מהיום והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זאת עבירת גרימת מוות ברשלנות או עבירת נהיגה בזמן פסילה ויורשע עליה בדיון.

ג. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 שנים.

לריצוי הפסילה, יפקיד הנאשם את רישיונו במזכירות בית המשפט בעכו עד לא יאוחר מיום 25.7.18 עד השעה 12:00.

תקופת פסילה זו תצטרף לכל תקופת פסילה קיימת.

על הנאשם לפנות למשרד הרישוי לצורך עריכת חישוב פסילה. מתקופת הפסילה תנוכה פסילה מנהלית ככל שהושתה על הנאשם בגין עבירה זו.

ד. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שנתיים וזאת על תנאי למשך שנתיים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה בה הורשע או עבירה על פי התוספת

הראשונה או השניה לפקודת התעבורה ויורשע בה.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ז תשרי תשע"ט, 06 אוקטובר 2018, בהעדר
הצדדים.